

Udkastets § 4 svarer til første Punktum i Forslagets § 4; kun Udtryksmaaden er forandret.

Udkastets § 5 er ny. Hvad her udtales, maatte i Danmark antages ogsaa uden nogen udtryffeligg Bestemmelse derom; det er kun en Anvendelse af, hvad der her i Almindelighed gælder om Hænderpapirer, naar ikke særlig Hjemmel haves for et modsat Resultat. I Norge anses dette Punkt derimod for tvivlsomt, hvorfor en udtryffeligg Bestemmelse der er funden nødvendig.

Udkastets § 6 svarer til andet Punktum i Forslagets § 4; men den sidste af de der givne Regler er forandret derhen, at en gyldigg Overdragelse af en Check til Trassaten — saaledes at Regresret mod Udsteder og Endossenter overføres til ham — kan ske i Tilfælde, hvor Trassaten har flere Forretningsafdelinger og Overdragelsen sker til en anden Afdeling end den, paa hvilken Checken er trukken. Den svenske Tekst frembyder her den Afvigelse fra den dansk-norske Tekst, at de paagældende to Forretningsafdelinger maa være paa forstellige Steder. En saadan Begrænsning er ikke funden hensigtsmæssigg for Danmarks og Norges Vedkommende; særligg vilde den ikke passe for Kjøbenhavn, hvor der er Banker, som have flere indenbys Forretningsafdelinger. For andre Tilfælde end de nævnte bestemmer § 6, at Overdragelse til Trassaten ikke overfører Regresret; i Tilfælde, som ikke falde under Undtagelsesreglen, vil følgeligg et Endossement til Trassaten kun kunne paaberaabes enten som en Kvittering eller, efter Omstændighederne, som en Fuldmagt (Prokuraendossement, jfr. Veksellovens § 16).

Udkastets § 7 er ny. Der er ved denne Paragraf aabnet saavel Udstederen af en Check som enhver Checkejer Afgang til paa den i Paragraffen nærmere angivne Maade at paahyde, at Checken kun maa betales til en Bank eller Bankier. Medens Forslaget ikke havde optaget nogen Bestemmelse i denne Retning, idet det — som det nærmere er udvikkelt i den ovenomtalte Betænkning — fandtes, at Loven ikke her burde foregribe Forretningsbrugen, har man ment, at Sagen stillede sig væsentlig anderledes, naar der skal gives en fælles Lov for de tre nordiske Lande. Man har fundet, at det netop da vilde være heldigg, at den fælles Lov anviste Forretningslivet en fælles Form, og ikke overlod det til Forretningsbrugen selv at danne sig en Form, som muligt vilde kunne blive forstellig i hvert af de tre Lande.

Da Ordet „Bankier“ — skønt det forekommer i Lovgivningen, se saaledes Lov om Drettelse af en Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn af 19de Februar 1861 § 12 Nr. 3 *) — næppe kan siges hos os at have en tilstrækkeligg fastslaaet Betydning, er det fundet rettest, at Loven paa dette Punkt giver en nærmere Regel. Efter den Bestemmelse, som herom er optagen i Paragraffens sidste Stykke, vil Tvist, om en Forretning er eller ikke er at anse som en Bank- eller Bankierforretning, være afstaaen, naar den er anmeldt som saadan til Handelsregistret. En tilsvarende Bestemmelse er ikke anset nødvendig i Sverige og Norge, og findes derfor hverken i det svenske eller norske Udkast.

Udkastets § 8 svarer til Forslagets § 5, hvis Regler dog ere undergaaede en væsentlig Forandring. Medens Forslaget ikke udelukkede Accept af en Sigtanvisning, men kun bestemte, dels at Accept ikke kunde forlanges, og at ingen Regres fandt Sted paa Grund af Nægtelse af Accept, dels (se dets § 10) at en Sigtanvisning, naar den blev accepteret, var undergivet samme Stempelpligt, som gælder for Veksler, fratender Udkastet en Accept, som maatte blive tegnet paa en Check, al Retsvirkning. Denne Regel — der ogsaa findes optagen i det tydske Checklovsudkast af 1892 — er i Norge, hvor Anvisninger og Veksler overhovedet ikke ere undergivne Stempelpligt, saavel som i Sverige, hvor Anvisninger og Veksler betalbare ved Sigt i de praktigg vigtiggste Tilfælde ere stempelfri, anset nødvendig, for at Loven ikke skal komme til at aabne Afgang til ved accepterede Hænderchecks at skabe Cirkulationspapirer, og derved dels gribe ind i bestaaende Seddelprivilegier, dels præjudicere den fremtidigg Ordning af Netten til Seddelemission. For at bevare Enheden, er denne Bestemmelse ogsaa optagen i det danske Udkast — trods den Mistilghed, som unægteligg klæber ved paa denne Maade at erklære en myndigg Mandsskriftligg Forpligtelseserklæring for retligg betydningsløs, og de Anomalier, som uundgaaeligg vilde følge af en saadan vilkaarlig Forskrift, hvis Anvendelse bl. a. vil være betinget

*) I Konkurslov af 1872 § 45 og i Lov om Handelsregistre m. v. af 1ste Marts 1889 § 35 tales om dem, der „drive Bankforretninger“.